

JEDNA

Neděle 14. května

„Osmička je tvoje šťastné číslo,“ zamumlala Carrie Adrianovi do ucha a zakrývala si přitom pusou před televizní kamerou, která na ně mířila. Vzhlížela k promítacím plátnům, na kterých běžely ukázky z pořadů nominovaných na cenu za nejlepší scénář, a snažila se vypadat pokorně a přirozeně.

Bylo to živé vysílání a člověk nikdy nevěděl, kdy se režisér zaměří na jeho obličej.

„A...?“ odpověděl Adrian, aniž by se na ni podíval.

„Jsme v osmé řadě.“

Zběžně se podíval na sedadla před nimi v síni Royal Albert Hall, kde seděl výkvět britského televizního průmyslu. Carrie viděla, jak v duchu počítá, a udělala totéž. Oba se automaticky podívali na lidi, kteří seděli před nimi – na *jejich* sedadlech! Špičkový autor velice úspěšných kriminálek a vedle něj jeho hlavní hvězda, muž, který hrál nemilosrdného, ale přitom okouzlujícího zabijáka.

Náhle se na plátně znovu objevilo logo Britské akademie filmových a televizních umění a herečka v růžových obepnutých šatech, která předávala ceny, vykročila na pódiu dopředu.

„A vítězem se stává...“ řekla (*Roland Mouret*, objevilo se mezi aktuálními zprávami on-line, jakmile se její noha dotkla červeného koberce), „Adrian Hill za první epizodu *Rebelské generace!*“

Carrie se k němu obrátila, a když se s omráčeným úsměvem zvedal, objala ho kolem krku. Nemohla od něj odlepit oči, zatímco kráčel směrem k jevišti.

Dokázal to.

Převzal zlatou masku a herečka ho políbila na obě tváře. Potlesk utichl.

„Tedy... tohle jsem nečekal,“ začal Adrian a pak zažertoval během nastavování mikrofonu úměrně svému menšímu vzrůstu. Publikum se rozesmálo. Volnou rukou si pročísl rozcuchané vlasy, důvěrná známost tohoto gesta Carrie zahřála u srdce. „No vážně, právě mi došlo, že nesedím na své šťastné sedačce, a chystal jsem se vyhodit z ní nejproslulejšího vraha všech dob. A pak jsem si uvědomil, že to možná není v mém zájmu...“ Odmlčel se, publikem proběhla vlna smíchu a kamery se zaměřily na zabijáckého hlavního představitele, který se ze všech sil snažil vypadat pobaveně a nedat najevo zklamání, že jeho seriál prohrál.

„Děkuji akademii, hercům a štábu, své skvělé producentce Elaine Marshové a ze všeho nejvíce své krásné a chytré ženě Carrie.“

Carrie rychle potlačila rozpaky, a když na ni s očima zastíněnými před světlem shlédl dolů, usmála se.

Sledovala, jak ho odvádějí z pódia na nezbytné focení. *Vyhrál! Vyhrál, vyhrál, vyhrál!* Její nadšení bylo nefalšované. Ale někde v hloubi cítila nervózní rozehvěvání, které narůstalo několik posledních dní. Bylo tu něco, co mu potřebovala říct. Možná to pro něj teď, když vyhrál, bude jednodušší.

Carrie se proplétala davem na afterparty po předávání. Věděla, že spousta hovorů se točí okolo nových projektů, uzavírání smluv

či jejich vyjednávání. Adrian se jí ztratil z očí už před dvaceti minutami, kdy si jeho sluch „vypůjčilo“ několik lidí, kteří mu chtěli pográtulovat a zkusit ho nalákat na další geniální nápad na scénář nebo se prostě jen ohřát v silovém poli jeho vítězné moci – snad v naději, že se něco z něj přenesese i na ně.

Zahlédla ho, jak zrovna ukončuje hovor, a s novým drinkem v ruce se pustila za ním.

„Přátelská tvář mezi žraloky,“ řekl, když mu podala sklenici, a třetinu nápoje si okamžitě prolil hrdlem. Ona se té své nedotkla.

„Teď, když jsi oceněný scénárista, si na to budeš muset zvyknout,“ odpověděla. „I když tedy doufám, že se nebratříčkuješ s nepřitelem.“

„To nemůžu připustit. Ne teď, když jsi mě na následující tři roky připoutala ke svému mimořádnému producentskému talentu.“

„To zní, jako bych tě držela v okovech.“

„To taky držíš. V pevných a zlatých,“ zakřenil se na ni a políbil ji. „Ale vážně, nemůžu se dočkat. Kromě toho, že jsme manželé, budeme spolu exkluzivně pracovat. Jsem ten nejšťastnější chlap na světě.“

„Tak tady je. Můj nejoblíbenější scénárista.“ Zvuk hlučícího davu prořízl ženský hlas, protivný a skřípavý vlivem dvacítky cigaret denně.

„Elaine, to je milé, že jsi mi přišla poblahopřát,“ řekl Adrian.

„Ještě jsem to neudělala.“ S řinčením náramků si uhladila tmavě rudé vlasy a rty namalovanými rtěnkou švestkové barvy na něj vrhla úsměv kočky Šklíby. „Pěkný proslov.“

„Díky.“

„Je fajn vědět, že jsi tak úplně nezapomněl, kdo jsem.“

„Jak bych mohl? Jsi tak dynamická a přesvědčivá producentka.“

„Se ženou, která s tebou chrápe, ale nemůžu soupeřit.“ Elaine se usmála na Carrie, která se vši silou držela, aby jí nespadla brada. „Ale i tak jsem z tebe alespoň vyrazila jednu cenu, než jsi odtáhl do háje.“

„Nikdy ti nezapomenu, že jsi mi pomohla prorazit,“ řekl Adrian.

Elaine souhlasně přikývla. Naklonila hlavu na stranu.

„A udělala z mého scénáře úspěšný pořad.“

Další přikývnutí. Elaine si významně popostrčila brýle s růžovými obroučkami.

„Tak to by snad stačilo, ne?“

„Nikdy to nestačí, zlato. To víš moc dobře.“ A pak Elaine zmizela v davu.

Carrie cítila, jak jí Adrian sevřel ruku. Zdálo se, že svatbou s nejpřitažlivějším scénáristou z celého města získala nepřátele. A také tím, že díky ní podepsal exkluzivní smlouvu s renomovanou produkční společností, pro kterou začala před nedávnem pracovat. Už přišli dokonce s nápadem na další Adrianův seriál, který jí připadal geniální. Pojednával o filmové hvězdě, muži, který byl kolem roku 2000 na vrcholu slávy, ale po letech extravagantního rozhazování musel nedávno vyhlásit bankrot. Jeho poslední – o pětadvacet let mladší – přítelkyně ho znechuceně opustila a on zůstal sám, bez peněz a jen obtížně se mu dařilo fungovat ve skutečném světě. Probrali to s hlavním dramaturgem a šéfem jednoho z kanálů BBC a oba *velice* toužili se s nimi setkat. O pár týdnů později dostali zelenou a brzy bude oficiálně ohlášeno, že se pořad bude natáčet.

Adrian přitiskl svou tvář k její. Na kůži ji lechtaly jeho vousy. „Hele, ty a já. Je to vzrušující.“

Usmála se a cítila, že se její nervozita vrací. „Jo...“

„Přece by ses nenechala Elaine rozhodit? Nevšímej si jí. Nebude se nám plést do cesty. Na tomhle budeme pracovat společně.“

Budu mít stoprocentní přístup ke tvému fantastickému mozku na příběhy. Pak můžu někam vypadnout a napsat něco, co nebude snůška hovadin – budeš mě muset hlídat. A když tě něco geniálního napadne, kdykoli mě vzbudí, klidně i uprostřed noci–“

„Adriane, to nebudu já, kdo tě bude v noci budit.“

„Co? Rozhodně to nebude Elaine.“ Protáhl obličej, jak mu ta ne zrovna příjemná představa prolétla hlavou.

„Čekám dítě.“

Sledovala, jak mu na tváři zamrzl výraz „v posteli s Elaine“ a pak zase zmizel.

„Co?“ zopakoval, tentokrát pomaleji.

„Jsem těhotná. Ve čtrnáctém týdnu.“

„Čtr... Čtrnáctém *týdnu*?“

„Přišla jsem na to teprve před třemi dny.“

Tvářil se tak vyděšeně, že jí ho skoro bylo líto. Ale bude to v pořádku. *To bude v pořádku*, dodávala si v duchu odvahu.

„Dobře. Ale... ty... chci říct, my jsme vždycky říkali... *rozhodli* jsme se, že... že nebudeme... že rodina není nic pro nás, nebo ne?“

Napatrně, s nadějí se na něj pousmála.

Adrian viditelně zbledl.

„Chápu.“

Zrovna teď přemýšlel o své kariéře a část jí samotné mu to neměla za zlé. Načasování bylo příšerné. Všechno šlo tak dobře: nová práce, podpis Adrianovy smlouvy, zelená! Nejhorší možná chvíle, kdy si pořídít dítě.